

Mezopotámský bůh Dumuzi (Tammûz) vystupuje v rolích pastýře, krále, partnera bohyně a „umírajícího boha“. V prvních dvou jmenovaných rovinách Dumuzi ztělesňuje v Mezopotámii oblíbenou metaforu krále jako pastýře lidu. Tato práce, zabývající se zdroji přelomu 3. a 2. tisíciletí př.n.l, si proto pokládá otázku, co lze z dumuzidovských motivů vyčíst o mezopotámském ideálu krále. Soustředí se na způsob, jímž tyto vyjadřují vztah krále-pastýře ke krajině a jejím významům, tedy zejm. k představám města a okolní divoké stepi.

Text se inspiruje strukturalismem v jeho nejzákladnějším přístupu, v němž lidská mysl pořádá svět do významuplných struktur, a to především v protikladu města a stepi. Rozebírá dumuzidovský obraz pastýře a krále, vztah těchto postav ke krajině mimo dumuzidovské souvislosti a hledá v těchto představách paralely. Krále nachází zejména jako udržovatele bezpečného města, pastýře pak jako prostředníka mezi městem a stepí. Dumuzi obvykle umírá jako pastýř ve stepi, skrze kontakt se zdejšími nebezpečím. Královská souvislost je zde implicitně obsažena v posmrtném zničení Dumuziho salaše, která je zjevně metaforou pro město závislé na skutcích krále. Práce shledává, že Dumuziho příběh vyjadřuje rizika kontaktu s chaosem, např. ve formě cizího prostoru, do něhož král pro svou zemi nutně vstupuje. Vzhledem k tomu, že se tato projevují spíše ve vztahu k Dumuziho pastýřské než královské stránce, ba že se královská ideologie okamžiku Dumuziho smrti jaksi vyhýbá, navrhuje také, že pastýřský aspekt krále bere symbolicky nebezpečí na svá bedra.